

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6438 van 29 januari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit op 19 oktober 2007 heeft ingediend om de schorsing en nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van visum van 14 september 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker bezit de Marokkaanse nationaliteit.

Op 25 januari 2007 trad hij in Marokko in het huwelijk met de Belgische S. N.. Dit huwelijk gebeurde via volmacht.

Vervolgens diende verzoeker op 5 maart 2007 een visumaanvraag in op basis van artikel 40 § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 14 september 2007 om de visumaanvraag te verwerpen. Deze bestreden beslissing werd via de Belgische diplomatieke post te Casablanca op 24 september 2007 ter kennis gebracht aan verzoeker en is gemotiveerd als volgt:

*“(…) De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
Overwegende dat het Belgische Consulaat te Casablanca de de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam R. S. (...), geboren op 07/03/1980;
Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 26/01/2007 met N. S. (...), geboren op 06/08/1983;
Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.
Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.
Overwegende dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.
Overwegende dat de echtgenote van de verzoeker in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;
Overwegende dat beide echtgenoten elkaar nog nooit ontmoet hebben. Zij zouden sinds december 2006 telefonische contacten onderhouden en reeds enkele weken later, op 25 januari 2007, via een volmacht in het huwelijk zijn getreden;
Overwegende dat betrokkenen aan elkaar werden voorgesteld door een familielid;
Overwegende dat er een hogere bruidsschat werd betaald dan gebruikelijk is;
Overwegende het negatieve advies van het Belgische Consulaat te Marokko;
Overwegende het feit dat de eerste echtgenoot van N.S. (...) met een visum gezinshereniging naar België kwam. Overwegende daarenboven dat N. S. (...) maar zeer kort met haar eerste echtgenoot samenwoonde;
Overwegende dat de Procureur des Konings te Mechelen in zijn schrijven, dd 28/08/2007 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;
Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen R. S. (...) en N. S. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.
Bijgevolg wordt het visum geweigerd.
(…)”*

2. Over de grond van de zaak:

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 41 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966. Verzoeker adstrueert dit middel door te stellen dat hij zijn visumaanvraag in het Frans indiende maar dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld waardoor volgens hem de bestreden beslissing nietig is.

Het artikel 41 § 1 van de wetten van 18 juli 1966 luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Algemeen wordt aangenomen dat onder “particulieren” in de zin van hogervermelde bepaling de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, E. Story-Scientia, 1983, nr. 225). Een andere interpretatie zou trouwens indruisen tegen de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 47 § 4 van de wetten van 18 juli 1966 waarin, enkel ten aanzien van Belgische onderdanen, wordt gespecificeerd dat akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen door de diplomatieke posten dienen te worden afgeleverd in de taal waarvan deze Belgische onderdanen het gebruik vragen en tegen het territorialiteitsbeginsel zoals dit voortvloeit uit artikel 191 van de Grondwet. Daarnaast kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964 dat uitdrukkelijk stelt dat het als normaal voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van een landstaal bedienen in deze taal door de centrale diensten geantwoord wordt doch dat dit geen wettelijke verplichting is (zie V.C.T., nr. 133, 23 november 1964 in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49).

Verzoeker is een in Marokko verblijvend Marokkaanse onderdaan die zich in het Vlaams Gewest wenst te vestigen met een Belgische vrouw en daartoe, vanuit zijn land van herkomst, een visum aanvroeg. Er kan bijgevolg niet ingezien worden op welke basis de wetten van 18 juli 1966 in casu van toepassing zouden zijn.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog uitdrukkelijk verwijst naar een arrest van de Raad van State (R.v.St., 175.201, 1 oktober 2007), merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest identiek zijn.

Het middel is onontvankelijk bij gebreke aan juridische grondslag.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40 § 6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en van artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek.

2.2.1. In wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd betwist de verzoeker de bevoegdheid van de verwerende partij “om de oprechtheid van een akte van de burgerlijke stand te betwisten.”

Artikel 27 § 1 eerste lid van het WIPR bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, volgens artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27 § 1 eerste lid WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27 § 1 eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de

omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.2.2. In een tweede onderdeel van het middel roept verzoeker de schending van de artikelen 40 § 6 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek in.

De Raad stelt vast dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht (*cf.* R.v.St. nr. 124.464, 21 oktober 2003) en benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat op basis van een aantal overwegingen de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het afgesloten huwelijk te erkennen waardoor dit huwelijk niet het recht opent op gezinshereniging. De Raad merkt verder op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar artikel 40 van de Vreemdelingenwet, artikel 146 bis B.W. en de artikelen 27 en 46 WIPR. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Aangaande verzoekers opmerking dat de adviezen van het Belgische Consulaat in Marokko en van de Procureur des Konings te Mechelen niet werden gevoegd bij de bestreden beslissing en waarnaar deze beslissing verwijst, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven dienen te worden weergegeven (R.v.St., nr. 70.132, 9 december 1997; R.v.St., nr. 121.730, 16 juli 2003). Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt (R.v.St., nr. 160.330, 20 juni 2006). Verzoeker betwist evenwel dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cf.* R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde (*cf.* artikel 146 bis B.W.). In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk

van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn evenmin van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet gegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.